

Matkaraportti Wadoryu Karaten Kansainvälisistä kilpailuista Tokio, Ayase 29-31.7.2016.

Tämän vuotisiin kisoihin edustajia Suomesta oli kolme henkeä, Sensei Markus Salomaa 6.Dan, Antti Syrjä 2.Dan ja Mikko Johansson 1.Dan Kangasalan Karateseurasta. Kaiken kaikkiaan delegaatiomme suuruus oli 7 henkeä, kisaajia, tuki ja huoltojoukkoja eli mukana matkalla oli Päivi Rinne 1.kyu ja juniorimme Samuel Salomaa Kangasalta sekä Timo Happonen 1.kyu ja Krista Differt Klaukkalasta.

Tämä oli jo toinen kerta kun Suomen Wadoryukat osallistuivat Tokion MM kisoihin, edellinen kerta oli 2009.

Matkamme alkoi keskiviikkona Kangasalta Mikon autolla ja suuntasimme Klaukkalaan Timon ja Kristan luo, heidän tarjoaman lounaan jälkeen lähdimme tilataksilla kentälle.

Meidän osaltamme kone lähti klo.17.15, Timon ja Kristan klo.17.25. Meidän lentomme oli suoraan Naritaan ja perillä torstaina paikallista aikaa klo.08.55, Timo ja Krista taasen lensivät yhdellä vaihdolla Osakan kautta Naritaan.

Saavuttuamme Ikebukuroon 1,5 tunnin junakyydin jälkeen, kävelimme majapaikkaan Kimi Ryokan viemään matkatavarat. Lähdimme sen jälkeen kaupungille ja odottamaan Timo ja Kristan tuloa asemalle iltapäivällä.

Noin klo.15.00 oli koko seurue kasassa.

Sen päivän ohjelmassa ei ollut muuta kuin majoittuminen ja kartoittaminen Ikebukuron alueen kauppa- ja ruokailumahdollisuuksista. Sisäisen kellon ollessa 6 tunnin aikaerosta hiukan sekaisin menimme yöpuulle hyvissä ajoin valmistautumaan perjantain ohjelmaan.

29.7 Perjantaina oli virallinen kilpailutapahtuman ensimmäinen päivä ja edessä osallistuminen kilpailujen avajaistapahtumaan Tokai Universityn rakennuksen 35 kerroksessa.

Klo.18.00-20.00 ajoittuva juhla oli myöskin muisto- ja nimenantojuhla kolmannen polven Wadoryu Grand Masterille.

Juhliin saapuminen ei sujunut ongelmitta meidän Kangasalalaisten osalta, koska hommaamamme Japan railpassit, joiden piti kattaa suurin osa junaverkostosta, eivät tietenkään käyneet siihen yksityislinjaan joka vei suoraan perille. Timo ja Krista taas olivat hommanneet Japanin free-passin, joka kattoi koko verkoston. He pääsivät ajoissa perille, tosin mekin vain 10 minuuttia myöhässä JR linjan ja taksikyydin kautta :-)

Grandmaster K.Otsuka Sensei avasi tilaisuuden puheellaan, joka Timon mukaan kertoi hänen isästään ja Wadoryun yleisestä tulevaisuudesta ja että tilanne on hyvä. Juhlat jatkuivat todella runsaan ruoka ja juomatarjoilun muodossa ja sen jälkeen yleisen keskustelun vanhojen ja uusien tuttujen kanssa. Paikanpäällä oli n.100 henkeä kisamaiden delegaatioista. Tunnelma ei ollut ollenkaan virallinen vaan todella mukavan välitön. Maiden esittely tapahtui juhlan puolivälissä. Klo.20.00 julistettiin juhla päättyneeksi ja suunnatessamme ulospäin, eteistilassa oli Grandmaster ja hänen vaimonsa hyvästelemässä vieraat ja saimme kaikki henkilökohtaisen muistolahjan ja meidän Samuelkin oli otettu huomioon omakohtaisella muistolla! Tämän jälkeen aloimme suuntaamaan takaisin majapaikkaamme, tällä kertaa asemalta ostettujen lippujen kanssa yhdellä junalla :-)

Ensimmäinen kisapäivä 30.7

Aamupalan syötyämme suuntasimme juna asemalle klo.07.30 ja edessämme oli matka yhdellä junan vaidolla Tokio Budokaniin, Ayaseen. Noin 45 minuutin jälkeen huomasimme olevamme Budokanin etupihalla muiden tapahtumaan osallistujien kanssa.

Ovet aukesivat klo.09.00 ja ilmoittautuminen alkoi. Reception oli jaettu Japanilaisiin ja ei

Japanilaisiin, ruuhkan välttämiseksi. Tosin siltä ei vältytty, koska n.250 kisaajan ahtautuessa kahdesta ovesta eteiseen, jossa piti maan etiketin mukaan ottaa ensin kengät pois ja laittaa ne muovipussiin, jonka jälkeen sai vasta astua sisälle, voitte kuvitella tilannetta. Kuitenkin pian olimme kisa-alueella, henkilökohtaisten numerolappujen ja lomakkeiden kanssa. Me kisaajat suuntasimme lämpiöön ja Päivi, Samuelin kanssa katsomon puolelle, virittämään kameroita valmiiksi.

Edessä oli 09.40 valmentaja palaveri ja kisojen alkaminen klo.10.00. Kilpailut oli jaettu siten että lauantaille oli tarjolla niin sanottu urheilutyylinen kata ja kumite ja sunnuntaille sounen ja jukuren kata ja kumite sarjat.

Grandmaster Otsuka III oli halunnut erottaa kaksi eri tyyliä kilpailla toisistaan, niin sanottu urheilukarate ja hänen isoisänsä tyyli-suunnan perustajan luoma kumite ja kata suoritustapa.

Kaikenkaikkiaan n.250 kilpailijoiden joukko koostui 5-vuotiaista alkaen aina seniori-ikäisiin asti. Suurin osa kisaajista oli Japanin mantereelta, koska tapahtumassa oli kahdeksansien Wadoryu MM kisojen lisäksi 52:set Japanin kansalliset kilpailut.

Muut edustetut maat olivat: USA, Ranska, Norja, Filippiinit, Englanti, Sveitsi, Belgia ja Suomi.

Kilpailut alkoivat klo.10.00 kaikkien ikäryhmien kumiten alku-erillä, nuorimmaisista alkaen. Ottelut ja Katat käytiin 8:lla eri tatamalla.

Noin.klo.10.30 oli vuorossa Mikon astua tatamille yli.18.vuotiaiden sarjassa(sarjassa ei painorajoja).

Mikko sai vastaansa Nihon Universityn ottelijan (sama paikka josta ovat tulleet suurinosa Wadoryu Senseitä, niin kuin Ogata Sensei, Shiomitsu Sensei, Suzuki Sensei), joten kovatasoisesta ottelijasta oli kyse. 2 minuutin ottelun aikana Mikko oli iholla ja painostikin sopivasti, mutta vastustaja oli tällä kertaa suoralla linjalla nopeampi ja voitti ottelun.

Antti vartosi omaa tulikastettaan toisella tatamalla ja se alkoi 20 minuutin odottelun jälkeen. Vastustaja oli myöskin Nihon yliopiston harjoittelija. Matsi eteni nopeasti Japanilaisen napsittua pisteitä nopeilla suoran linjan hyökkäyksillä ja tällä kertaa vastuja oli nopeampi.

Antin ja Mikon sarjassa oli yli 80 osanottajaa, joten vain voitolla pääsi eteenpäin. Käytyämme läpi ottelujen jälkeen molempien 2 minuuttia, totesivat molemmat, ”että kädet täytyy vain saada käymään nopeammin” :-)

Alkuerien loputtua oli edessä klo.11.30 avajais seremonia ja Grandmasterin virallinen puhe ja maiden esittely. Sekä myöskin tapahtumaan kutsuttujen eri tyyli-suuntien edustajien esittely, todella juhlava hetki olla Suomea edustamassa. Japanin kansallislaulun jälkeen jatkui kisat jälleen.

Klo.12.00 alkoi tunnin mittainen lounastauko ja sen jälkeen oli vuorossa Wadoryu demonstraatio. Nykyisen Grandmasterin tavoitteena on yhdistää enemmän Japanin ja muiden maiden yhteistyötä Wadorintamalla ja näytösryhmään hän oli kutsunut kaksi Englannin Wadoacademyn opettajaa: Sensei Arthur Meek 7.Dan, Renshi ja Sensei Peter Hill 6.Dan.

He suorittivat todella korkeatasoisen Kihon Kumite ipponme-gohonme demonstraation, jatkotekniikoin.

Sen jälkeen kaksi Japanin Wadoryu delegaation edustajaa suorittivat Goshin ho tekniikoita ja lopuksi Grandmaster Otsuka III demonstroi Tanto Dori ja Shingen shihara dori tekniikat, ipponme – gohonme.

Iltapäivällä seurasimme kataajien alkueriä, sekä molempien kisalajien semifinaaleita. Pitkän ja opettavaisen päivän jälkeen palasimme majapaikkaan iltapuolella.

Oli aika valmistautua sunnuntain kumiteen.

Toinen kisapäivä 31.7

- Päivän ohjelmassa oli Jukuren ja Sounen (sarja 40.v ja yli) kumiten alkuerät, sekä myös samojen sarjojen kata-alkuerät.
- Grandmasterin seminaari 12.30-13.30, sekä kaikkien viikonlopun sarjojen finaalit myöhemmin iltapäivällä.

Osallistuin taas 09.40 valmentaja palaveriin. Palaverissa kävi ilmi että lauantain kumite-otteluissa oli tapahtunut 32 loukkaantumistapausta, joka oli aika korkea, joten tuomaristo joutui ottamaan sunnuntai päivälle paljon tiukemman linjan.

Paverin jälkeen jäin odottamaan kuulutusta kilpailijoiden lämpiöön alkueriä varten. Antti, Mikko, Päivi, Samuel ja Timo suuntasivat katsomoon, virittelemään kameroita ja ylläpitään tunnelmaa.

Noin klo.10.15 sarjani sain kutsun lämpiöön jos meidät asetettiin riviin paikalla olon tarkistamiseksi.

Kuudestatoista ilmoittautuneista oli paikalle saapunut 12 ottelijaa, jotka edustivat maita: Japani, USA, Sveitsi ja Suomi. Seuraavaksi yksi tuomareista keräsi meidät yhteen ja alkoi selvittämään meille ottelutyylin sääntöjä ja kehotti meitä suorittamaan Wadoryun omaisia tekniikoita ja kontrolloimaan erittäin tarkasti lyönnit ja potkut, koska ottelut käydään ilman suoja. Yksi tärkeimpiä asioita oli pyyntö astua askel taaksepäin, mikäli vastustaja saisi ajoitettua hyvän suorituksen itseesi. Tätä on Sounen.

Klo.10.45 matka alkoi kohti ottelu-aluetta. Meidät jaettiin tatamin laidalle 6 ottelijaa per puoli ja etiketin jälkeen alkoi se mitä oltiin odotettu.

Ottelujen kulku oli seuraava.

Ottelu-aika 1 minuutti (aika juontaa vanhasta historista, josta monet Senseit ovat maininneet, mutta ikävä kyllä en osaa kertoa asiasta enempää) aika on lyhyt, mutta kuitenkin tarpeeksi pitkä tuomaan sinusta esille alkuperäinen itsesi.

Tuomareita oli 4 tatamin nurkissa, yksi päätuomari keskellä. Ottelua ei keskeytetä ennen ajan täyttymistä, koska kyseessä ei ole pisteitten haku vaan vastustajan ja itsensä kehittäminen ottelu parina ja oman ymmärryksen osoittaminen Wadoryu periaattein. Ja tärkein, mikäli vastustaja onnistui läpäisemään suojauksesi, näytit sen astumalla taaksepäin ja kumartamalla. Keskeytys tapahtuu, jos tapahtuu loukkaantuminen.

Minuutin jälkeen tuomari-äänestyksellä valitaan ottelija jatkoon.

Omalla kohdalla otteluita alku-erissä oli kolme ja kaikki Japanilaisia vastustajia vastaan, jonka koin etuoikeutena, sillä heidän tyyliensä otella on todella erilainen länsimaalaiseen verrattuna, vankka ja hyökkäykseen perustuva, siis tarkoitan Sen sen no sen ajoituksen mukaiseen.

Kolmen voitokkaan ottelun jälkeen oli vielä finaali-ottelun vuoro iltapäivällä, mutta sitä ennen Grandmaster K.Otsukan tunnin mittainen harjoitus.

Osallistuimme koko Suomen ryhmän kanssa tähän ainutlaatuisen harjoitukseen ja mieleenpainuvasti n.160 hengen ryhmänä hikoilimme Pinan yondan katan parissa. Mukana oli myös paljon lapsia, jotka saivatkin Senseiltä paljon huomiota.

Finaali klo.14.00. Vastustajakseni finaalissa tuli myös Japanilainen ja tarkan sekä mudana dosa – mudana waza(No unnecessary movement – no unnecessary technique) tyyllisen ottelumme jälkeen tuomarit äänestivät ottelun edukseni, tasolla Jukutatsu.

Tavoitteena sounenissa ei ollut voittaa, vaan kasvaa henkilönä ja osoittaa kypsymistä tänä lyhyenä aikana. Erittäin vaativa ottelutapa ja olen erittäin tyytyväinen että sain tuotua itsestäni sen esille.

Sounen on päättynyt.

Illalla tunnin mittaisen mitali ja dilpomien jaon jälkeen palasimme majapaikkaan. Uskomaton reissu tappioineen ja menestyksineen, joista molemmista opitaan lisää. Hyvä ja huonot muistot siirtyvät pian taaksepäin ja on aina hyvä suunnata vain eteenpäin uusia kokemuksia kohti. Nämä ottelemiset ja itsensä paineen alle asettaminen, varsinkin kaukana kotoa eivät tuottaisi niin hyvää tulosta, jos mukana ei olisi tukijoukkoja. Etuoikeutetusti sain nauttia areenalla ollessani oman perheen ja matkalla mukana olleiden tuesta ja kannustuksesta.

Yhteenvetona kisapäivistä voisi sanoa, että oli hieno taas nähdä isossa mittakaavassa lasten, nuorten ja aikuisten, totista mutta hyvähenkistä kisaamista. Meillä täällä Suomessakin on tasokkaita harjoittelijoita, sekä kisaajia, saamme jatkossakin varmasti osanottajia entistä enemmän mukaan. Japanilaiset veivät suurimman osan mitallisijoista, mutta esimerkiksi USA:n ja Filippiinien edustajat pääsivät muutamassa sarjassa palkinnoille. Peter Hill Sensein luotsaama Englannin joukkue osoitti taitoa ja taistelua pääsemällä semifinaaleihin asti, mutta joutui taipumaan Nihon Universityn A-joukkueelle kova taistelun jälkeen.

Karate on vuoden 2020 Olympilaisissa esittelylajina mukana, josta Areena katossa oli jo mainoksetkin, joten on jännittävää seurata tätäkin kehitystä.

Tämä Grandmaster Otsukan tuoma Jukuren ja Sounen on kuitenkin omaa luokkaansa ja toivotaan että sen pariin tulee entistä enemmän kiinnostuneita.

Tämä suuruusluokaltaan iso tapahtuma oli hieno voimannäyte Sensei Otsukalta saada harrastajia liikkeelle ympäri maailmaa ja Japanista.

Kisojen jälkeen Japanissa:

Matkamme jatkui vielä 6 päivää ja edessä oli mm. luotijunan kyydissä Himejin linnaan, Sengakujin temppeli 47 roninin leposijaan, Japanin suurimman Shinto temppeli Meiji Jingu, Japanin kansallismuseon, ostosmatka Japanin vanhimpaan budoliikkeeseen, tutustumista ruokakulttuuriin ja ylipäättänsä japanilaiseen elämän menoon, suurkaupungin muodossa.

Japani on turvallinen ja siisti maa matkustaa, ihmiset todella ystävällisiä. Huomasimme turvallisuuden kun Samuel pudotti puhelimensa paikallisjunaan ja huomasimme sen vasta noustuamme junasta. Teimme Ikebukurossa ilmoituksen ja virkailija sanoi, että kyllä sen joku palauttaa. Kahden puhelun ja kahden päivän jälkeen saimme luurin takaisin Tokion JR lost & found toimistosta!!!

Paikallisjunilla siirtyminen on nopein ja halvin tapa siirtyä, eri mahdollisuuksia lippuihin on paljon. Liput ostetaan automaattista asemalla (tiskipalvelukin on), lipulla mennään porteista asema-alueen sisäpuolelle, etsitään junan lähtölaituri, kuljetaan matka, poistutaan junasta ja samalla lipulla päästään porteista asema-alueelta pois. Mikäli olet ostanut liian halvan tiketin, maksat portilla erotuksen.

Junien kanssa piti olla myös tarkkana, että osui oikeaan koska niitä lähti ja tuli n.3 minuutin välein. Tuo luotijunamatka, Hikarilla oli vertaansa vailla, hankittuamme paikkaliput Railpassien kanssa menimme laiturille odottamaan ja se tulikin pian. Emme päässeet heti sisään vaan, junaan meni kolmesta kohtaa siivouspartiot, jotka puunasivat junan 10 minuutissa läpi ja matkustaja pääsivät sisään, jotta matka voisi jatkua siistissä junassa.

Kiihtyvyys oli sitä luokkaa että painauduit tuolia vasten ja vesilasi liikkui pöytätasolla itseäsi kohti. Raiteet ovat rakennettu melko suoriksi ja tunneleita meidänkin matkalla Tokiosta Shin Osakaan oli paljon. Kokemus oli sekin kun huippunopeuden saavutettuaan juna sukelsi tunneliin ja korvamme menivät lukkoon kuin lentokoneessa.

Himejin asemalta aukesi pääkadun päähän (n.2km) näkymä Himejin linnasta ja katselimme sitä kaukaa ja ihmettelin että pienihän tuo, käveltyämme kuitenkin kohti alkoi se piirtyä eteemme melko mahtipontisena.

Päästyämme portista sisään ostimme liput (1000y=9€) ja ajattelimme että pääsemme siitä sitten itse

tutustumaan alueeseen. Mutta kaikki olikin ohjattua, väkeä virtasi koko ajan sisään ja toisia tuli ulos. Linnan pihalta korkeimpaan torniin oli todella pitkä matka, usean portin kautta kiertelemällä ja varsinaiseen kuusikerroksiseen päärakennuksen ala-aulaan saavuttuamme, kengät pois ja kiipeämään. Joka kerroksen kulmissa oli virkailija ja kylttejä että älä pysähdy vaan jatka eteenpäin, alueella ei saanut juoda ei syödä eikä jäädä pitkäksi aikaa paikalleen. Sen ymmärtää, koska alue on yksi suosituimmista turisti kohteista. Linnan isolla yläpihalla saimme sitten hiukan rauhottua ja nauttia virvokkeita, joita toistuvasti kuulutettiin kajareista nauttimaan, lämpötilan ollessa 35 celcius, eikä tuulen virettäkään. Tämä Unescon mailman perintökohde oli kyllä näkemisen arvoinen.

Toinen kohde oli Sengakujin temppele-alue Takanawassa, joka on yksi Budokan ”have to visit” kohteista. Temppeleissä on 47 roninin ja heidän herransa lordi Asanon haudat. Alue oli keskellä kaupunkia, kooltaan n.puoli hehtaaria, rakennuksineen ja muistomerkkineen. Muistuttamassa nykysukupolvia menneestä. Mieleenpainuva hetki oli kun astuimme sisään alueelle puhkesi ukonilma sateineen kestäen vain n.15 minuuttia.

Keskiviikkona kävimme Japanin Kansallismuseossa Uenossa joka alueena paljastuikin museobongarin unelmakohteeksi, alueella oli todella monia erityyppisiä museoita joista valita. Kohteemme oli kuitenkin Japanin historia teema. Kahdessa kerroksessa oli esillä, 500-luvulta asti vanhoja rahoja, miekkoja, maalauksia, historiallisia tekstejä, haarniskoja ym.

Mielenkiintoinen paikka.

Torstaina poikkesimme Suidobashissa, budoliikkeessä nimeltä Budo-gu Shop. Se on vanhin alan liike Japanissa n.100 vuoden takaa ja lähinnä Kendo, Iaido tarvikkeille, mutta muitakin lajitarvikkeita löytyi. Ostokassiin lähti, nito bokeneita, wakisashi, katanan kantolaukku ym. Kaiken kaikkiaan poikkesimme kolmessa eri budoliikkeessä.

Perjantaina suuntasimme Kristan ja Timon neuvosta vielä Uenoon, jossa he olivat alkuviikosta vierailleet ja josta löytyisi tori tyyppisiä ostoskatuja. Päivän tarkoitus oli ostaa vielä lopputuliaisit lastenlapsille kotio vietäväksi ja huomenna oli jo lähtö. Paikka osoittautuikin monipuoliseksi ja edulliseksi, joten tuliaisongelma ratkesi heti.

Sananen tuosta majapaikastamme Kimi Ryokanista. Majatalon huoneet olivat viidessä kerroksessa, 2hh huone n.6m² ja 3hh n.8m². Sänky eli 5 cm paksu patja nukkumista varten, tyyny oli luksusta. Joka kerroksessa yhteinen suihku ja vessat. Kengät tietenkin jätettiin eteiseen, jossa niille oli varattu omat lokerot. Majatalossa liikuttiin ainoastaan talosta saaduilla lipokkailla. Alhaalla oli pieni seurustelu tila ja yhteinen keittiö. Puitteet palveli meitä hyvin, koska suurimman osan ajasta olimme talosta pois. Hinnaltaan edullinen(9 yötä,3hh, 90900yen=n.850€) ja suosittu paikka, oleskelumme aikana, väkeä oli huoneissa todella monesta kansallisuuksista. Suosittelemme.

Japani avautui juuri sellaisena kun sen odotimmekin eli ihmiset ovat ystävällisiä ja palvelu hyvää. Esimerkiksi kadulla tai juna-asemalla jos pysähdyimme sen näköisenä, että mihinkähän suuntaan tai mikähän juna olisi kysymyksessä, niin kauan ei tarvinnut odottaa kun joku tuli kysymään, do you need help? Syömässä kävimme monissa eri paikoissa ja tietenkin MC Donalds oli yksi kohde, lähinnä Samuelin vuoksi, koska tuo Japanilainen ruoka ei mennyt nuorelta mieheltä vielä alas. Yksi paikka johon tykästyimme lähellä majataloa oli Teishoku Japanese restaurant. Eteiseen mentiin sisälle, tarjoilija kysyi henkilömäärä, ohjasi ruoka-automaatille. Siitä valittiin ruoka, raha koneeseen..enter, ruokalipuke koneen alaosasta ja pöytään istumaan. Tarjoilija tuli välittömästi kumartaen otti lipukkeen ja poistui. Ruoka saapui 5 minuutin aikana. Todella kätevää ja nopeaa ja erinomaista ruokaa.

Useat aamupala ja päivällisvisiittimme näytti sen toteen. Hanavettä, joka on todella puhdasta, voi myös juoda surutta.

Yksi mielenkiintoinen juttu oli myös että, roskan roskaa kadulla ei juuri ollut missään ja paikkoja joihin olisit voinut jättää omat roskasi ei myöskään ollut missään. Eli Japanilainen tyyli on viedä

omat roskat mennessään, mikä huomattiin kisapaikalla myös. Vaikka katsomot olivat täynnä niin roskan roskaa ei ollut.

Kadulla näimme kahden miehen partion univormuissa, jotka nähtyään erään miehen polttamassa savuketta, juoksivat hänet kiinni ja pyysivät tumppaamaan savukkeen heidän rasiaan!

Pää-osin matkamme aikana liikuimme koko ryhmällä yhdessä, mutta jotkin kohteet Timo ja Krista kävivät erikseen eli heidän kokemuksiaan esim. Tokion eläintarhasta ja Tokyo Bay laivamatkasta kannattaa tiedustella heiltä.

Viisi varsinaista lomapäivää kuluivat nopeaan ja ovat aivan liian pieni aika, kun tutusmiskohteita on paljon.

Joten uusi matka on jo suunnitteilla 2017 Heinä-elokuulle, tarkoituksena harjoitella myös Hombu Dojolla.

Matkakokemuksiamme jaamme varmasti kun tapaamme tulevilla leireillä.

Palattuamme Suomeen 6.8 lauantaina Nagoyan kautta yhdellä vaihdolla, viimeisen lennon kestäessä n.10 tuntia, oli mukava koskettaa Suomen kamaraa.

Kangasalla 9.8.2016

Suomen delegaation puolesta.

Markus Salomaa, Rokudan.